

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva v právní věci

žalobkyně:

B&Bartoni, spol. s r. o., IČO: 26763915,
se sídlem Doubravička 18,

zastoupena advokátem Mgr. Karlem Šindelkou,
se sídlem Slavětínská 39, Praha,

proti

žalovanému:

Celní úřad pro Středočeský kraj,
se sídlem Washingtonova 11, Praha,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení:

Hypertherm, Inc.,

se sídlem 21 Great Hollow Hanover, New Hampshire,
Spojené státy americké,

zastoupená advokátem JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D.,
se sídlem Elišky Peškové 15, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 4. 8. 2021, č. j. 323532/2021-610000-11.6,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 4. 8. 2021, č. j. 323532/2021-610000-11.6, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Karla Šindelky, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým ředitel žalovaného opětovně zamítl námitky žalobkyně proti zadržení zboží. Zboží označené jako „*části a součásti svářecí techniky – tryska, katoda, štít, kryty trysky, vířivý kroužek, ochranný kryt 10 CT (uvedené na faktuře číslo 201710695)*“ v množství 4 573 kusů (dále též „zadržené zboží“) bylo zadrženo žalovaným dne 21. 8. 2017 podle čl. 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 608/2013 ze dne 12. 6. 2013 o vymáhání práv duševního vlastnictví celními orgány a o zrušení nařízení Rady (EU) č. 1383/2003 (dále jen „nařízení č. 608/2013“) a § 22 odst. 1 a 2 zákona č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o působnosti celní správy“), o čemž byl dne 22. 8. 2017 vyhotoven protokol č. j. 163890/2017-610000-22.4. V protokolu bylo uvedeno, že existuje důvodné podezření, že zboží porušuje práva duševního vlastnictví k ochranné známce č. zápisu UPT 1992206, jejímž majitelem je osoba zúčastněná na řízení.
2. Ředitel žalovaného v napadeném rozhodnutí uvedl, že v držení žalovaného zůstalo zboží označené sériovými čísly B220816 (na fotografiích 107, 108), B220818 (na fotografiích 113, 114, 129), B220340 (na fotografiích 102, 103), B220777 (na fotografiích 105, 106), B220990 (na fotografii 109), B220487 (na fotografiích 110, 111), B220636 (na fotografiích 115, 116), B220631 (na fotografiích 120, 121), B220571 (na fotografiích 122, 123), B220761 (na fotografiích 131, 132), B220632 (na fotografiích 117, 118), B220819 (na fotografiích 124, 125) a B220992 (na fotografiích 126, 127). Poukázal na existenci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2017, č. j. 2 Nc 1045/2017 - 80, kterým bylo nařízeno předběžné opatření. Jím byla žalobkyni uložena povinnost zdržet se vyrábění, nabízení, užívání, dovážení či uvádění na trh v České republice zboží vizuálně a dle popisu shodného se zbožím osoby zúčastněné na řízení. Uvedl, že o tomto předběžném opatření věděl, a jeho následný postup spočívající v zadržení zboží tedy byl předvídatelný a pochopitelný. Existence předběžného opatření byla jedním z důvodů k přijetí opatření k ochraně duševního vlastnictví. Předběžné opatření obsahuje údaje o typových číslech zboží a jeho vyobrazení, které se shoduje s typovými čísly zadrženého zboží a s pořizovanou fotodokumentací žalovaného. citoval z bodu 5 předběžného opatření: „*Účastník (tj. žalobkyně - doplněno soudem) je povinen zdržet se vyrábění, nabízení, užívání, dovážení, vyvážení či uvádění na trh v České republice elektrody pro plazmové hořáky, s typovým číslem žalobce 220842 nebo 220777 (či typovým číslem žalovaného BP-21714, nebo BP-21717), a která odpovídá níže uvedenému vyobrazení a/nebo popisu: Elektroda zahrnuje podlouhlé elektrodové těleso vytvořené z elektricky vodivého materiálu, přičemž elektrodové těleso určuje podélnou osu vyznačující se tím, že pružný prvek elektrody je konfigurován nebo konstruován pro průchod v podstatě celého proudu pilotního oblouku mezi přívodem proudu a elektrodovým tělesem během hoření pilotního oblouku plazmového obloukového hořáku*“. Dále odkázal na překlad evropského patentového spisu k patentu CZ/EP 1992206, který je dostupný na stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví. Žalobkyni s tímto dokumentem blíže neseznamoval, neboť se jedná o veřejnou listinu a předpokládal, že s ohledem na druh podnikání žalobkyně jí tato písemnost byla známa.

3. Dále své rozhodnutí odůvodnil tím, že přihlédl nejen k zobrazení předmětného zboží z databáze Úřadu průmyslového vlastnictví a fotodokumentaci, ale také k tomu, že žalobkyně je výrobcem zboží, jež svými užitnými vlastnostmi a určením plní stejné funkce a je určeno ke stejným účelům jako zboží, kterému přísluší právo ochrany a je vyráběno osobou zúčastněnou na řízení. Proto tedy může existovat podezření, že zadržené zboží může být uváděno na trh, případně exportováno, v rozporu s přiznanými právy duševního vlastnictví. Vzhled zadrženého zboží také zcela zjevně odpovídá zboží, jež je chráněno zápisem v databázi Úřadu průmyslového vlastnictví, a může tedy existovat podezření, že především svými ostatními a podstatnými vlastnostmi, které však nejsou zjevně viditelné, ale tvoří charakter výrobku pro jeho konečné užití, může porušovat zapsaná práva duševního vlastnictví. Z těchto indicií dovozuje podobnost výrobků.
4. Následně popsal nárok z patentu osoby zúčastněné na řízení. Uvedl, že se jedná o platný patent a nároky z něj jsou otevřeného typu. Jeho obsahem je podlouhlé elektrodové tělo vytvořené z elektricky vodivého materiálu, přičemž elektrodové tělo určuje podélnou osu (tento znak je přítomen i u zadrženého výrobku žalobkyně), a vyznačuje se tím, že pružný prvek elektrody je konfigurován nebo konstruován pro průchod v podstatě celého proudu pilotního oblouku mezi přívodem proudu a elektrodovým tělesem během hoření (i tento znak je přítomen u zboží zadrženého žalobkyní). K pochybnosti žalobkyně, zda nároky chráněné tímto patentem, které jsou při pohledu z vnějšku skryty, mohou být základem důvodného podezření z porušení práv, uvedl, že bylo k dispozici dostatek indicií ústících v podezření (není nutné, aby bylo důvodné), že žalobkyně porušila práva osoby zúčastněné na řízení.
5. K samotným námitkám pak uvedl, že označení UPT 1992206 považuje za zjevnou nesprávnost, z kontextu je podle něj zcela zřejmé, že se jedná o evropský patent. Žalobkyni také muselo být zřejmé, o jaký patent se jedná s ohledem na další probíhající řízení ve věci. Také se domnívá, že žalovaný zadržením zboží (tj. protokolem o zadržení zboží) neporušil čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013, neboť žalobkyně si byla vědoma zákonného podkladu pro zadržení zboží, a to s ohledem na osobu svého zástupce, jehož předmětem činnosti jsou mj. ochranné známky, ale i podrobné komentáře k patentu č. 1992206 a další vyjádření. Informační povinnost dle čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013 má za splněnou. Z protokolu o zadržení zboží je totiž zřejmé, k jakému zboží se vztahuje, na jakém místě a čase k porušení mohlo dojít a kterého subjektu se podezření týká. Taktéž je opřen o odkaz na zákonný podklad (číslo evropského patentu) pro zadržení zboží.

Obsah podání účastníků

6. Žalobkyně v žalobě v první řadě uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné. V napadeném rozhodnutí totiž nebyl následován závazný právní názor zdejšího soudu vyslovený v rozsudku ze dne 25. 3. 2020, č. j. 46 Af 34/2017 - 24, v němž se soud již jednou rozhodnutím ředitele žalovaného o námitkách žalobkyně zabýval a jímž původní rozhodnutí ředitele zrušil.
7. V napadeném rozhodnutí se v první řadě opětovně nepodařilo srozumitelně popsat, na základě jaké úvahy dospěl ředitel žalovaného k závěru, že ve vztahu k zadrženým výrobkům existuje důvodné podezření z porušení patentu č. CZ/EP 1 992 206. Není zřejmé, jak ředitel žalovaného dospěl k závěru o fyzikálních vlastnostech elektrody, jestliže dle odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel pouze z fotodokumentace zboží. Pokud žalovaný prováděl další zkoumání, nikterak se to neodrazilo v obsahu správního spisu.

Taktéž nereagoval na skutečnost, že podstatná část zadrženého zboží byla se souhlasem osoby zúčastněné na řízení propuštěna. Žalobkyně poukázala na to, že z pouhého vizuálního porovnání fotografie výrobku osoby zúčastněné na řízení se zadrženými výrobky žalobkyně nevyplývá a nemůže vyplývat žádný závěr o porušení jakýchkoliv práv, neboť rozhodný je pouze rozsah patentové ochrany daný zněním patentových nároků. Žalobkyně žalovaného upozornila, že celá řada zadržených výrobků nemůže spadat do patentového nároku CZ/EP 1 992 206. Ten se totiž vztahuje na řešení elektrody, jejího kontaktního prvku a hořáku. Jiné výrobky (trysky, ochranné štíty, vířivé kroužky, chladicí trubičky) tedy na první pohled nemohou být podezřelé z jeho porušení (pro upřesnění, o které „jiné výrobky“ se jedná, vložila do žaloby 5 fotografií: č. 108, 109, 118, 116 a 121).

8. Žalobkyně dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí opětovně nebyla řádně vypořádána námitka týkající se splnění informační povinnosti dle čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013.
9. Dále žalobkyně uvedla důvody, v nichž spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, pokud by soud nepřisvědčil její námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Setrvala na svém názoru uvedeném již v uplatněných námitkách, že pro zadržení zboží neexistoval zákonný podklad v podobě podezření z porušení konkrétního práva duševního vlastnictví. Odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytuje objasnění žalobkyní uplatněné námitky, neboť bez bližšího vysvětlení pouze konstatuje, že základem pro zadržení není ochranná známka, jak žalovaný žalobkyni původně informoval v protokolu, nýbrž patent (což má plynout z použité zkratky „UPT“). K tomu žalobkyně dále uvedla, že nařízení týkající se systému jednotného evropského patentů (v angličtině označován jako „unitary patent“) ze dne 17. 12. 2012 č. 1257/2012, kterým se provádí posílená spolupráce v oblasti vytvoření jednotné patentové ochrany, dosud nenabýlo účinnosti. Osoba zúčastněná na řízení tedy žádný patent podle této (zatím neúčinné) dohody nemůže vlastnit a žalovaný na jejím základě nemohl podniknout žádné kroky. Zároveň žalobkyně považuje za nepředstavitelné, že by žalovaný mohl mít jakékoliv podezření na porušování práva duševního vlastnictví, aniž si ujasnil, který hmotněprávní předpis má v dané věci aplikovat.
10. Žalobkyně taktéž polemizovala se závěry zdejšího soudu vyslovenými ve zrušovacím rozhodnutí. Nesouhlasí totiž s vysloveným závěrem, že specifikace deliktu, z něž je kontrolována osoba podezřelá, postačí až v rozhodnutí o námitkách. V takovém případě je totiž kontrolované osobě (nyní žalobkyni) odebrána možnost se proti tomuto nařčení bránit a je ponechána až do fáze řízení před soudem. Přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgán musí mít již při provádění faktického úkonu (zde zadržení zboží) k dispozici zřetelné, konkrétní a dostatečné vstupní indicie o protiprávním jednání (viz rozsudky ze dne 11. 2. 2021, č. j. 4 As 243/2020 - 67, a ze dne 21. 12. 2017, č. j. 5 As 256/2016 - 231). To plyne i z další judikatury správních soudů, např. z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 5. 2014, č. j. 22 Af 105/2011 - 80, který byl potvrzen rozsudkem NSS č. j. 9 As 182/2014 - 76. Na to však navazuje také nezbytný rozsah informací v rozhodnutí o zadržení zboží: musí z něj být patrné, na základě čeho vzniklo podezření, jakého deliktu, místa, času a subjektu se podezření týká. Z výše uvedených okolností však plyne, že žalovaný takovými indiciemi nedisponoval. Dále je třeba dostát požadavku, aby v řízení o zadržení zboží byl přiměřeně aplikován princip totožnosti skutku. Podle něj musí být po dobu řízení zachována totožnost jednání či totožnost následku, aby nedošlo k záměně skutku v průběhu řízení. Žalovaný však těmto

požadavkům naprosto nedostál. Dosud totiž nebyl schopen srozumitelně vymezit, v jakém porušení kterého konkrétního práva duševního vlastnictví má podezření žalovaného spočívat. S ohledem na závěry citované judikatury se také domnívá, že tyto vady již není možné zhojit v následných fázích řízení.

11. Dále poukázala na to, že v napadeném rozhodnutí opětovně nebyla naplněna podmínka k zadržení spočívající v existenci náznaků, že zboží zjevně (*prima facie*) představuje porušení práva duševního vlastnictví. Existence takového podezření na straně žalovaného nemůže vyplývat pouze z tvrzení držitele práva (osoby zúčastněné na řízení) o údajném porušení, ale musí se opírat o dostatečné důkazy, které je majitel práva povinen poskytnout jako součást žádosti o přijetí opatření. Jednotlivé patenty, na které se vztahují rozhodnutí o přijetí opatření vydaná na žádost osoby zúčastněné na řízení, nechrání vždy všechny součásti a spotřební díly pro plazmový obloukový hořák. Některé se vztahují na technické řešení ztělesněné v hořáku samotném a jeho díly, jiné jen na jednotlivé díly, jako jsou např. elektrody, trysky, kryty trysek, chladič trubky apod. Opětovně zdůraznila, že technické řešení zadržených výrobků není zpravidla jakkoli seznatelné pouhým okem bez odborného měření či v řadě případů i bez zjištění vnitřních nebo fyzikálních vlastností výrobku. Zadržení výrobků na základě pouhého tvrzení osoby zúčastněné na řízení tedy představuje zneužití institutu celních opatření. Zopakovala, že patent CZ/EU 1 992 206, na nějž žalovaný odkázal, nemůže být porušen nakládáním s celou řadou zadržených výrobků, neboť se vztahují pouze k technickému řešení elektrody a hořáku samotného, nikoliv k dalšímu zadrženému zboží. Žalobkyně se domnívá, že v tomto případě je naplnění podmínky náznaků zjevného porušení pojmově vyloučeno. Doplnila, že existence předběžného opatření v civilní větví soudnictví, na které ředitel žalovaného odkázal v napadeném rozhodnutí, na jeho povinnosti zkoumat naplnění dostatečných náznaků nic nemění.
12. Žalobkyně opětovně namítla porušení informační povinnosti žalovaného stanovené v čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013. V napadeném rozhodnutí totiž ředitel žalovaného označení povahy zboží v protokolu stručně vyhodnotil jako dostatečné a odkázal na další postup žalobkyně, z nějž vyvozuje, že si byla totožnosti předmětného práva vědoma. S tím žalobkyně nesouhlasí. Nelze klást žalobkyni k tíži, že po zadržení zboží vyvinula úsilí směřující k identifikaci jakéhokoli možného základu aktivity žalovaného. Aktivity žalobkyně mimo toto řízení nemohou zhoršit její postavení a zbavit žalovaného povinností, které jsou mu uloženy za účelem umožnění řádné ochrany procesního postavení účastníků.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je nadán pravomocemi v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví. Uvedl, že i přes nedokonalou fotodokumentaci zadrženého zboží lze nabýt podezření na porušení konkrétního práva duševního vlastnictví, a to i s ohledem na definici průmyslového vzoru dle evropských předpisů. Závěrem uvedl, že se dostatečně vypořádal s námitkami žalobkyně a dostál požadavkům vysloveným zdejším soudem v dřívějším rozsudku. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
14. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí je v otázce podezření porušení práv duševního vlastnictví řádně odůvodněno. Jednoznačně z něj vyplývá, jaké právo duševního vlastnictví mělo být porušeno, jsou v něm popsány patentové nároky, které má zboží porušovat, a uvedeny podklady, z nichž ředitel žalovaného při posouzení této otázky vycházel. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí o zadržení zboží je pouze dočasným rozhodnutím, jehož vydání není

podmíněno tím, aby bylo prokázáno porušení práv již při zadržení zboží. Povaha tohoto rozhodnutí je blízká povaze předběžného opatření dle § 74 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Na rozhodnutí žalovaného tak nelze klást větší nároky než na předběžné opatření soudu. Městský soud v Praze na základě obdobných důkazů, z nichž vycházel i žalovaný, nařídil předběžné opatření týkající se zadrženého zboží. To vyvrací argumentaci žalobkyně, že na základě vizuální podobnosti zboží nelze učinit závěr o podezření z porušení práva duševního vlastnictví, neboť rovněž městský soud vycházel z vizuálního posouzení fotografií. Samotné vydání předběžného opatření soudu svědčí o existenci kvalifikovaného podezření z porušení práv osoby zúčastněné na řízení. Ačkoliv ředitel žalovaného musí odůvodnit rozhodnutí o námitkách, nelze po něm požadovat, aby vyvracel závěry městského soudu a prováděl podrobné technické analýzy zadrženého zboží. Zadržené výrobky, které neporušovaly práva osoby zúčastněné na řízení, byly žalovaným propuštěny a rozhodnutí o zadržení zboží se týkalo pouze výrobků, jejichž výroba a prodej byla předběžným opatřením zakázána.

15. Osoba zúčastněná na řízení odkázala na předběžné opatření, z něhož žalovaný vycházel, i z toho důvodu, že obsahuje informace o veškerých zadržených výrobcích, včetně identifikace konkrétních práv porušovaných jednotlivými zadrženými výrobky. Žalobkyně nadto měla k dispozici dopis osoby zúčastněné na řízení obsahující podrobnou fotodokumentaci zboží porušujícího práva duševního vlastnictví s uvedením konkrétních porušovaných práv. Nemohla tedy nevědět, jaká práva duševního vlastnictví měla být důvodem zadržení zboží. Tvzení žalobkyně jsou účelová, neboť si byla vědoma existence práv osoby zúčastněné na řízení, do nichž mělo být zadrženými výrobky zasahováno. Ještě před zadržením zboží totiž měla k dispozici dopis osoby zúčastněné na řízení a předběžné opatření soudu, které obsahují relevantní údaje. Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
18. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání. Dokazování neprováděl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu, dosavadní průběh řízení

19. Ze správního spisu vyplývá, že Celní úřad pro Královéhradecký kraj rozhodnutím ze dne 29. 7. 2015, č. j. 44612/2015-550000-05, v plném rozsahu schválil žádost osoby zúčastněné na řízení o přijetí opatření podle čl. 9 nařízení č. 608/2013. V rozhodnutí je uvedeno, že se vztahuje na patent č. 1992206 – elektroda pro plazmový obloukový hořák s dotykovým zapalováním a plazmový obloukový hořák s dotykovým zapalováním s touto elektrodou – a patent č. 2236015 – aparát a způsob pro tekutinou chlazený kryt pro zlepšené provádění prorážení. Lhůta podle čl. 11 nařízení č. 608/2013, ve které mají celní orgány přijmout opatření, byla stanovena do 29. 7. 2016. Rozhodnutími ze dne 7. 7. 2016 a 28. 6. 2017 byla

prodloužena lhůta pro přijetí opatření do 29. 7. 2018. V příloze č. 2 žádosti o přijetí opatření, která obsahuje vyobrazení originálního zboží, jsou jako součástky chráněné patentem č. 1992206 vyobrazeny tři fotografie elektrody. Příloha dále obsahuje vyobrazení součástek chráněných patentem č. 2236015.

20. Žalovaný dne 21. 8. 2017 podle čl. 17 odst. 1 nařízení č. 608/2013 a § 22 odst. 1 a 2 zákona o působnosti celní správy zadržel žalobkyni zboží označené „*části a součásti svářečské techniky – tryska, katoda, štít, kryty trysky, vířivý kroužek, ochranný kryt*“, které bylo navrženo k propuštění do celního režimu vývozu v celním prohlášení ev. č. 17CZ6100002681VI78. V protokolu o zadržení zboží ze dne 22. 8. 2017 žalovaný uvedl, že existuje důvodné podezření, že zadržené zboží porušuje práva duševního vlastnictví ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) nařízení č. 608/2013 k ochranné známce č. zápisu UPT 1992206, jejímž majitelem je osoba zúčastněná na řízení. Žalovaný pořídil dne 21. 8. 2017 fotodokumentaci zadrženého zboží. Fyzická kontrola zboží probíhala od 21. do 22. 8. 2017 za přítomnosti zástupkyně žalobkyně, které žalobkyně udělila plnou moc k přímému zastupování v celním řízení. Ta zboží dne 22. 8. 2017 vydala a převzala protokol o zadržení zboží. Téhož dne žalovaný oznámil zadržení zboží osobě zúčastněné na řízení oznámením č. j. 163890/2017-610000-22.4.
21. Proti zadržení zboží podala žalobkyně dne 23. 8. 2017 námitky, v nichž namítala, že z protokolu není zřejmé, jak žalovaný dospěl k podezření z porušení práva duševního vlastnictví ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) nařízení č. 608/2013, tj. práva k ochranné známce, neboť žádná ochranná známka s číslem zápisu UPT 1992206 není pro Českou republiku zapsána. Namítala, že nebyl splněn základní požadavek pro zadržení zboží podle nařízení č. 608/2013, jímž je důvodnost podezření z porušení konkrétního práva duševního vlastnictví. Dále namítala, že žalovaný řádně nesplnil svoji povinnost stanovenou v čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013, neboť ji neinformoval o „*skutečné nebo domnělé povaze zboží*“, což zahrnuje informaci o tom, z porušení jakého práva je zadržené zboží podezřelé. Uzavřela, že procesní postup žalovaného v ní vyvolal nejistotu ohledně právního základu žalovaným uplatňované pravomoci k zadržení zboží, neboť na její dotaz ohledně povahy a identifikace práva, z jehož porušení je zboží podezřelé a na které se má vztahovat celní opatření, byla žalobkyni poskytnuta pouze kopie dopisu zástupce osoby zúčastněné na řízení ze dne 17. 8. 2017 adresovaná žalovanému označená jako „*Žádost o opatření na vnitrostátním trhu dle ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 355/2014 Sb.*“. Dopis se vztahoval k opatřením přijímaným celními orgány podle jiného právního předpisu ve vztahu ke zboží na vnitrostátním trhu, přičemž celní opatření, na která odkazoval, měla chránit patenty a průmyslové vzory osoby zúčastněné na řízení.
22. Žalovaný usnesením ze dne 31. 8. 2017 prodloužil k žádosti osoby zúčastněné na řízení lhůtu pro podání žaloby o určení, zda zadržené zboží porušuje její práva, do 19. 9. 2017. Současně ji informoval o počtech kusů a sériových číslech zadržených výrobků.
23. Dne 4. 9. 2017 žalobkyně oznámila žalovanému svůj nesouhlas se zničením zadrženého zboží a požádala, aby bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu. Dne 5. 9. 2017 požádala osoba zúčastněná na řízení o zničení části zadrženého zboží s tím, že porušuje její práva. Ostatní zboží navrhla k propuštění.
24. Při ústním jednání konaném dne 7. 9. 2017 byla žalobkyně vyrozuměna, že zboží vybrané osobou zúčastněnou na řízení zůstane zadrženo, zbylé zboží lze propustit do navrhovaného režimu či vrátit vlastníkov. Žalobkyně navrhla, aby toto zboží bylo

propuštěno do navrženého režimu vývozu. Téhož dne celní úřad podle § 22 odst. 5 zákona o působnosti celní správy a čl. 23 nařízení č. 608/2013 vrátil žalobkyni zboží, jež označil jako „*ostatní části a součásti svářecí techniky - tryska, katoda, štít, vířivý kroužek, ochranný kryt (8 lepenkových krabic - 2 714 ks)*“.

25. Osoba zúčastněná na řízení oznámila dne 14. 9. 2017 celnímu úřadu, že proti žalobkyni podala žalobu na určení, zda zboží, které navrhla zničit, porušuje práva duševního vlastnictví, a požádala žalovaného o zaslání vzorků zadrženého zboží. Dne 19. 9. 2017 byly vzorky zadrženého zboží zaslány osobě zúčastněné na řízení za účelem analýzy.
26. Ředitel žalovaného vydal prvé rozhodnutí o námitkách dne 22. 9. 2017 pod č. j. 163890/2017-610000-22.4. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2020, č. j. 46 Af 34/2017 - 67, pro nepřezkoumatelnost. Soud uložil řediteli žalovaného, aby přezkoumatelným způsobem vypořádal námitky žalobkyně a konkretizoval důvody, které vedly celní úřad k podezření z porušení práva duševního vlastnictví.
27. Dne 21. 2. 2018 byl vyhotoven úřední záznam o stažení podkladů z informačního systému celní správy a internetu a jejich vložení do správního spisu. Do správního spisu bylo vloženo rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj (viz bod 19), včetně rozhodnutí prodlužujících lhůtu pro přijetí opatření a přílohové části žádosti, a rozhodnutí o propuštění zboží do režimu vývozu č. 17CZ6100002681VI78. Téhož dne byl správní spis doplněn o výpis z databáze patentů a užitných vzorů z webové stránky Úřadu průmyslového vlastnictví pořízený dne 21. 2. 2018 s informacemi o platnosti záznamů týkajících se evropského patentu č. 1992206. Z něj vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení je přihlašovatelem/majitelem evropského patentu č. 1992206 s názvem „*Elektroda pro plazmový obloukový řezák s dotykovým zapalováním a plazmový obloukový hořák s dotykovým zapalováním s touto elektrodou*“, s datem přihlášení 20. 2. 2007, datem práva přednosti 17. 2. 2006 a datem zveřejnění zápisu 6. 6. 2012.
28. Dne 4. 5. 2020 zaslala žalobkyně žalovanému vyjádření. V něm uvedla, že vizuální povaha zadrženého zboží a zobrazení předmětného zboží na internetových stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví nejsou způsobitelným základem pro podezření z porušení práv duševního vlastnictví. Není jím ani skutečnost, že žalobkyně je výrobcem zboží, jež svými užitnými vlastnostmi plní stejné funkce a je určeno ke stejným účelům jako zboží, kterému přísluší právo ochrany a je vyráběno osobou zúčastněnou na řízení. Žalovaný nepředložil nic, co by svědčilo tomu, že vyráběné zboží shodných vizuálních parametrů, jaké má zboží osoby zúčastněné na řízení, je pro svůj tvar i jiné technické parametry taktéž chráněno příslušným zápisem v rejstřících národních nebo evropských úřadů. Žalovaný neprokázal, že zboží svými ostatními a podstatnými vlastnostmi, které nejsou zjevně viditelné, ale tvoří charakter výrobku pro jeho konečné užití, může porušovat zapsaná práva duševního vlastnictví. Dále poukázala na to, že řada zadržených výrobků nemůže spadat pod patent CZ/EP 1 992 206, neboť se netýkají technického řešení elektrody, jejího kontaktního prvku či hořáku vyznačujícího se použitím daného řešení elektrody nebo kontaktního prvku. Výrobky zcela odlišné povahy nemohou být podezřelé z porušení práv k tomuto patentu (i zde žalobkyně specifikovala ostatní výrobky a přiložila fotografie tak, jak učinila i v žalobě).
29. Součástí správního spisu je také překlad evropského patentového spisu týkajícího se patentu č. CZ/EP 1 992 206 T3, jenž byl udělen dne 6. 6. 2012 osobě zúčastněné na řízení

(majiteli patentu), nesoucího název Elektroda pro plazmový obloukový hořák s dotykovým zapalováním a plazmový obloukový hořák s dotykovým zapalováním s touto elektrodou.

30. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž opětovně zamítl námitky žalobkyně. Odůvodnil jej, jak je uvedeno výše.

Posouzení žalobních bodů

31. Podle čl. 2 odst. 7 nařízení č. 608/2013 se zbožím podezřelým z porušení práva duševního vlastnictví rozumí zboží, u něhož existují dostatečné náznaky, že v členském státě, ve kterém se zboží nachází, představuje prima facie:
- a) zboží, které je předmětem činu porušujícího právo duševního vlastnictví v daném členském státě;
 - b) zařízení, výrobky nebo součástky, jež jsou primárně navrženy, vyráběny nebo přizpůsobeny především proto, aby umožnily nebo usnadnily obcházení jakékoli technologie, zařízení nebo součástky, jež při své obvyklé funkci zamezuje nebo omezuje úkony ve vztahu k dílům, ke kterým nebylo uděleno svolení držitele jakéhokoli autorského práva nebo práva s ním souvisejícího, a jež souvisejí s některým z činů porušujících v daném členském státě tato práva;
 - c) jakoukoli formu nebo matici, které jsou zvláště určeny nebo přizpůsobeny pro výrobu zboží, jež představuje porušení práva duševního vlastnictví, pokud tato forma nebo matrice souvisejí s některým z činů porušujících v daném členském státě právo duševního vlastnictví.
32. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení č. 608/2013 pokud celní orgány identifikují zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví, na které se vztahuje rozhodnutí o schválení žádosti, pozastaví propuštění tohoto zboží nebo je zadrží.
33. Podle čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013 u zboží, jehož propuštění bylo pozastaveno nebo které bylo zadrženo, informují celní orgány držitele rozhodnutí, jakož i deklaranta nebo držitele zboží, o skutečném nebo předpokládaném množství zboží a jeho skutečné nebo domnělé povaze, případně včetně jeho dostupných vyobrazení. Celní orgány rovněž sdělí držiteli rozhodnutí, na jeho žádost, a jsou-li jim známy, jména a adresy příjemce, odesílatele, deklaranta nebo držitele zboží, jehož propuštění bylo pozastaveno nebo které bylo zadrženo, jakož i celní režim, původ, místo, odkud bylo dovezeno, a místo určení tohoto zboží.
34. Podle § 22 odst. 1 zákona o působnosti celní správy pokud celní úřad v případech stanovených nařízením Evropské unie zadrží zboží nebo pozastaví jeho propuštění, poučí osobu, která má zboží v době zadržení nebo pozastavení propuštění u sebe, o právních důsledcích vyplývajících z postupu zničení zboží podle nařízení Evropské unie.
35. Podle § 22 odst. 2 zákona o působnosti celní správy celní úřad informaci o zadržení nebo pozastavení propuštění zboží ústně oznámí osobě, která má zboží v době zadržení nebo pozastavení propouštění zboží u sebe, a poučí ji o právních důsledcích vyplývajících z možného zničení zboží podle nařízení Evropské unie. O zadržení nebo pozastavení propuštění zboží celní úřad sepíše protokol.
36. Podle § 51 odst. 1 zákona o působnosti celní správy proti zásahu celního úřadu

spočívajícímu v zadržení zboží nebo pozastavení jeho propuštění podle tohoto zákona může celní deklarant nebo osoba, které bylo zboží zadrženo, nebo osoba, které bylo pozastaveno jeho propuštění, podat do 5 pracovních dnů a v případě zboží podléhajícího zkáze do 3 pracovních dnů ode dne oznámení zadržení nebo pozastavení propuštění zboží námitku. Zmeškání lhůty nelze prominout.

37. Soud se nejprve zabýval postupem žalovaného z toho hlediska, zda bylo žalobkyni řádně sděleno, jaké právo duševního vlastnictví má zadržené zboží porušovat, tedy zda mohla řádně hájit svá práva. V protokolu o zadržení zboží žalovaný uvedl, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) nařízení č. 608/2013 k ochranné známce č. zápisu UPT 1992206. Je zřejmé, že užití pojmu „ochranná známka“ není pouze chybou v psaní, neboť rovněž odkaz na konkrétní ustanovení nařízení č. 608/2013 je odkazem na ochranné známky. Současně s protokolem o zadržení zboží žalovaný vyhotovil oznámení o zadržení zboží ze dne 22. 8. 2017 určené osobě zúčastněné na řízení, v němž je rovněž uvedeno, že zadržené zboží je podezřelé z porušení práva k registrované ochranné známce č. zápisu UPT – 1992206 znění „Hypertherm“. Ačkoli žalobkyně v námitkách ze dne 23. 8. 2017 a oznámení nesouhlasu se zničením zboží ze dne 4. 9. 2017 poukázala na to, že žádná ochranná známka uvedeného označení není pro Českou republiku zapsána, žalovaný při ústním jednání dne 7. 9. 2017 potvrdil, že při zadržení zboží bylo zástupkyni žalobkyně sděleno, že zboží je podezřelé z porušení práva k ochranné známce č. UPT – 1992206 znění „Hypertherm“. Opakované tvrzení, že zadržené zboží porušuje práva k ochranné známce, s uvedením znění ochranné známky, obsažené v několika na sobě nezávislých písemnostech vyhotovených žalovaným vylučuje, že by se mohlo jednat o pouhou chybu v psaní.
38. Žalovaný tvrdí, že se žalobkyně o správně formulovaném důvodu zadržení zboží měla dozvědět z přípisu osoby zúčastněné na řízení ze dne 17. 8. 2017 žalovanému, který jí byl poskytnut jako odpověď na její dotazy. V tomto přípisu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že je vlastníkem řady patentů, průmyslových vzorů a užitných vzorů chránících technická řešení a design výrobků prodávaných pod ochrannou známkou Hypertherm. Konkrétně zmínila pouze patenty č. 2004-759383, č. 2007-751125, č. 2006-750604, č. 2009-789943, č. 2008-873209, č. 2008-797423 a č. 2011-24611 chráněné celním opatřením č. CZ1355000020160074 a průmyslové vzory Společenství č. 001292122-0001, č. 001292122-0001 a č. 001292122-0003 chráněné celním opatřením č. CZ1355170039. Je zřejmé, že na evropský patent č. 1992206 osoba zúčastněná na řízení neodkázala.
39. Nelze přijmout ani argumentaci žalovaného, že označení UPT, které podle něj znamená Unitary Patent, mělo indikovat, že se ve skutečnosti jedná o patent, nikoliv o ochrannou známku. Soud souhlasí se žalobkyní, že pojmem Unitary Patent se označuje ochrana, která má být poskytována podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1257/2012 ze dne 17. prosince 2012, kterým se provádí posílená spolupráce v oblasti vytvoření jednotné patentové ochrany (viz www.epo.org/law-practice/unitary/unitary-patent/legal-framework.html). Toto nařízení ovšem prozatím není použitelné, neboť nejsou splněny podmínky dle jeho čl. 18 odst. 2, jelikož nevstoupila v platnost Dohoda o jednotném patentovém soudu (k tomu podrobněji viz www.unified-patent-court.org). Z ničeho navíc neplyne, že by zkratka UPT byla zaužívanou zkratkou pro Unitary Patent.
40. Z výše uvedeného se podává, že žalobkyně byla seznámena s tím, že důvodem zadržení zboží je podezření, že porušuje evropský patent č. 1992206 (EP), až prostřednictvím prvního rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 22. 9. 2017. Toto rozhodnutí bylo zrušeno

rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2020, č. j. 46 Af 34/2017 - 67. Je pochopitelné, že konkrétní výhrady věcného charakteru, pokud jde o podezření z porušení práv k patentu č. 1992206, mohla žalobkyně uplatnit teprve v žalobě ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 46 Af 34/2017, přičemž první odpovědi ze strany žalovaného se jí dostalo až v rámci vyjádření k žalobě. Po zrušení prvního rozhodnutí ředitele žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení uplatnila žalobkyně svoji věcnou argumentaci v podání ze dne 4. 5. 2020. Úkolem ředitele žalovaného bylo, aby se v novém rozhodnutí vypořádal s veškerými námitkami žalobkyně.

41. Je tedy zřejmé, že neschopnost žalovaného přesně identifikovat právo duševního vlastnictví, které mělo zadržené zboží porušovat, se negativně promítla do práva žalobkyně vyjádřit se k věci. Předmětem soudního přezkumu je v pořadí druhé rozhodnutí ředitele žalovaného, a proto při posuzování závažnosti dopadů neschopnosti žalovaného řádně identifikovat porušené právo duševního vlastnictví je třeba zohlednit též následující vývoj věci. První rozhodnutí ředitele žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě ve věci sp. zn. 46 Af 34/2017 poskytly žalobkyni relevantní informace o tom, jaké právo duševního vlastnictví má zadržené zboží porušovat a na základě čeho žalovaný dospěl k tomuto závěru. To žalobkyni umožnilo po vrácení věci žalovanému řádně využít svého práva podat námitky, tedy předeštit věcnou argumentaci proti závěrům žalovaného. Tím byla vada řízení spočívající ve faktickém odnětí práva vyjádřit se k věci (formou námitek obsahujících věcnou argumentaci), kterou bylo zatíženo prvotní řízení, odstraněna. Tato vada nemůže mít žádný vliv na zákonnost nyní přezkoumávaného rozhodnutí ředitele žalovaného.
42. Žalobkyně namítá, že nelze dodatečně měnit důvod zadržení zboží. K tomu soud uvádí, že zadržení zboží je faktickým úkonem a protokol o zadržení zboží jej pouze osvědčuje, nejedná se o správní rozhodnutí. Žalobkyně využila možnosti, kterou jí dává zákon o působnosti celní správy, a bránila se proti zásahu žalovaného námitkami. Právě rozhodnutí o námitkách je prvním správním rozhodnutím, které se v dané věci vydává (a současně posledním, neboť proti němu není odvolání přípustné; viz rozsudek zdejšího soudu č. j. 46 Af 34/2017 - 67, bod 40). V zásadě proto nelze žalovanému vytýkat, že v rozhodnutí o námitkách jsou korigovány údaje uvedené v protokolu o zadržení zboží, neboť námitky ostatně slouží k tomu, aby byl přezkoumán postup celního úřadu, což pochopitelně může vyústit ve změnu důvodu zadržení zboží. Podstatné je, aby touto korekcí nebyl držitel zboží fakticky zbaven práva na vyjádření k věci, jak se to stalo žalobkyni v případě prvního rozhodnutí ředitele žalovaného (nikoliv však již v případě jeho druhého rozhodnutí). Nelze tedy nic namítat proti tomu, že ředitel žalovaného změnil označení práva duševního vlastnictví, které mělo být zadržným zbožím porušováno. Úkolem ředitele žalovaného bylo posoudit, zda existují dostatečné skutkové a právní důvody pro to, aby fakticky zadržené zboží bylo nadále zadržováno v souladu s nařízením č. 608/2013 a zákonem o působnosti celní správy.
43. Žalobkyně rozvíjí argumentaci vycházející z trestněprávní doktríny o potřebě zachovat po celou dobu řízení jednotu skutku. K tomu soud uvádí, že účelem zadržení zboží dle nařízení č. 608/2013 není zajistit jej pro účely řízení o přestupku, či dokonce trestního řízení, nýbrž pro účely civilního soudního řízení, v němž se držitel práva duševního vlastnictví domáhá civilních nároků plynoucích z toho práva. Aplikovat trestněprávní doktrínu na postup žalovaného je tedy vyloučeno. Odkazy žalobkyně na rozsudky ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 As 9/2013 - 43, ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66, a ze dne 9. 11.

2016, č. j. 1 As 46/2016 - 24, a dále na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, jsou nepřiléhavé, neboť Nejvyšší správní soud se v nich zabýval výkladem skutku a jeho totožnosti v kontextu řízení o správním deliktu. V nyní posuzované věci je navíc od samého počátku bez pochybností, že zboží bylo zadrženo z důvodu existence podezření, že porušuje práva duševního vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Dochází pouze k upřesňování či změně konkrétního práva duševního vlastnictví, které mělo být porušeno, což však nijak nemění povahu jednání žalobkyně, pro které žalovaný použil pravomoc svěřenou mu zákonem o působnosti celní správy. Jak plyne z dále uvedeného, nařízení č. 608/2013 nevyžaduje, aby součástí oznámení o zadržení zboží byla identifikace práva duševního vlastnictví, které mělo být porušeno. Jde toliko o požadavek, jenž vyvstává v kontextu vnitrostátní procesní úpravy, která dává držiteli zboží možnost podat námitky proti jeho zadržení, pro jehož efektivní uplatnění je třeba identifikovat právo duševního vlastnictví, které mělo být porušeno. Konečné posouzení otázky, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví (tj. jaké konkrétní právo), je věcí občanského soudního řízení, v němž tíží břemeno tvrzení i břemeno důkazní vlastníka tohoto práva. Poměřovat danou věc požadavky kladenými na řízení o správním deliktu (či trestném činu) je zjevně nemístné, a to nejen vzhledem k odlišné funkci zadržení zboží celními orgány, ale též s ohledem na jinou povahu sporu ve věci samé (soukromoprávní spor projednáváný ve sporném řízení soudním).

44. Žalobkyni nelze přisvědčit, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, pokud jde o vypořádání námitky porušení čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013. Ředitel žalovaného na str. 7 rozhodnutí uvedl, že podle něj byly požadavky tohoto ustanovení naplněny, neboť ze samotného aktu zadržení zboží je patrné, k jakému zboží se vztahuje, na jakém místě a času k porušení mohlo dojít a kterého subjektu se podezření týká. Je též uveden odkaz na zákonný podklad pro zadržení zboží, přičemž žalobkyně si musela být vědoma, jakého konkrétního práva se postup žalovaného týká, o čemž svědčí její další postup. Je tedy zřejmé, že podle ředitele žalovaného k porušení uvedeného ustanovení nedošlo, neboť součástí protokolu byl i odkaz na zákonný podklad pro zadržení zboží. Napadené rozhodnutí tedy netrpí nedostatkem, jenž by způsoboval jeho nepřezkoumatelnost. Žalobkyně současně zpochybňuje správnost tohoto závěru žalovaného.
45. K tomu soud uvádí, že podle čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013 mají celní orgány informovat držitele rozhodnutí a deklaranta, resp. držitele zboží o skutečném nebo předpokládaném množství zboží a jeho skutečné nebo domnělé povaze, případně včetně jeho dostupných vyobrazení. Žalobkyně se domnívá, že pojem „skutečná nebo domnělá povaha“ zahrnuje i údaj o právu duševního vlastnictví, z jehož porušení je zboží podezřelé. Soud poukazuje na jiné jazykové verze nařízení, které užívají spojení *Art der Ware* (němčina), *nature of goods* (angličtina) nebo *nature des marchandises* (francouzština). Obsahem tohoto slovního spojení je, aby poskytnutá informace zahrnovala údaj o tom, jaké zboží (z hlediska jeho druhu) bylo zadrženo. Může se jednat o skutečnou povahu zboží, pokud jde o takový druh zboží, o jehož povaze nejsou pochybnosti, nebo pouze o domnělou povahu zboží, pokud celní orgány nemohly doposud s jistotou určit druh zboží. Že informace o povaze zboží nezahrnuje údaj o právu duševního vlastnictví, které mělo být porušeno, dokládá čl. 22 odst. 2 nařízení č. 608/2013, v němž je v písm. a) uvedena povaha a množství zboží (to jsou právě údaje poskytované dle čl. 17 odst. 4) a v písm. b) domnělé porušení práva duševního vlastnictví. Dále v čl. 29 odst. 1 nařízení č. 608/2013 je uvedeno, že se poskytují informace o odhadovaných nákladech skladování, které lze vyjádřit v různých jednotkách (čas, objem, hmotnost atd.) v závislosti na způsobu

skladování a povaze zboží. Je zřejmé, že povahou zboží se rozumí právě druh zboží, nikoliv právo duševního vlastnictví, které mělo být porušeno, neboť to z logiky věci nemůže mít žádný vliv na výši nákladů skladování. Soud tedy uzavírá, že součástí informace o skutečné či domnělé povaze zboží dle čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013 není údaj o tom, jaké právo duševního vlastnictví mělo být porušeno. Námitka žalobkyně je nedůvodná.

46. Soud doplňuje, že nařízení č. 608/2013 neupravuje formu, kterou dochází k zadržení zboží celními orgány, ani opravné prostředky proti tomuto aktu. Zákon o působnosti celní správy upravil tento postup tak, že zadržení je faktický úkon osvědčený protokolem, přičemž lze proti němu podat opravný prostředek v podobě námitek, o nichž se rozhoduje. „Rozfázování“ zadržení zboží do dvou úkonů neznamená, že by byly rozhodné pouze údaje uvedené v protokolu o zadržení zboží. Jak soud uvedl již výše, rozhodování o námitkách slouží k tomu, aby byly nejen vypořádány argumenty proti zadržení zboží, ale též napraveny případné nedostatky předchozího postupu. Třebaže čl. 17 odst. 4 nařízení č. 608/2013 nevyžaduje, aby byla žalobkyně vyrozuměna o tom, jaká práva duševního vlastnictví má její zboží porušovat, soud již výše dovodil, že poskytnutí této informace je nezbytné pro uplatnění práva podat námitky a rovněž pro navazující soudní přezkum rozhodnutí o námitkách. Bez toho, aby tato informace byla žalobkyni sdělena, nemůže řádně vykonat své právo podat námitky a soud nemůže přezkoumat zákonnost rozhodnutí o námitkách. Z hlediska nyní přezkoumávaného rozhodnutí soud již výše uvedl, že žalobkyni nic nebránilo řádně uplatnit opravný prostředek, tj. přednést věcnou argumentaci napadající splnění podmínek pro zadržení zboží, což také fakticky učinila. Soud tedy neshledal, že by v důsledku postupu žalovaného nebylo žalobkyni umožněno uplatnit její obranu proti zadržení zboží.
47. K požadavkům na odůvodnění rozhodnutí, pokud jde o odůvodnění podezření z porušení práva duševního vlastnictví, se zdejší soud vyjádřil ve svém předchozím rozsudku č. j. 46 Af 34/2017 - 67. Vyšel z toho, že aby mohly celní orgány zadržet zboží dle nařízení č. 608/2013, musí ohledně identifikovaného zboží existovat skutečnosti, které mohou vzbudit podezření z porušení práva duševního vlastnictví (čl. 2 odst. 7 a čl. 17 odst. 1 nařízení č. 608/2013). Takové náznaky musí vyplývat z okolností dané věci. Podezření nepochybně nelze chápat jako nepopiratelná zjištění, je ale třeba vyloučit, aby toto kritérium vedlo k naprosto svévolnému postupu celních orgánů. Opačná situace by mohla vést k tomu, že přijímání opatření celních orgánů bude svévolné a nepřiměřené. Jakmile má však celní orgán k dispozici indicie svědčící o podezření z uvedeného porušení, musí takové zboží zadržet (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 1. 12. 2011, ve spojených věcech *Philips a Nokia*, C-446/09 a C-495/09, a body 96, 97, 110 a 111 stanoviska generálního advokáta Cruz Villalón ze dne 3. 2. 2011). Ředitel žalovaného musí v rozhodnutí o námitkách sdělit skutečnosti, ze kterých vyplýne, že podmínky pro zadržení zboží byly splněny, a vysvětlit, na základě jakých konkrétních indicií a na základě jaké úvahy vyhodnotil, že zadržené zboží skutečně může porušovat právo duševního vlastnictví. Otázka určení rozsahu ochrany (patentových nároků) je klíčová pro posouzení, zda dochází k porušení či jinému zásahu do práv majitele patentu, resp. zda existuje takové podezření. Skutečnosti, které odůvodňují vznik podezření z porušení práva duševního vlastnictví, by tedy měly být uvedeny v návaznosti na konkrétní patentové nároky, o něž se úvaha celního úřadu o podezření z porušení opírá. Soud upřesnil, že tyto úvahy se musí vztahovat ke všem výrobkům zadrženým žalovaným, které jsou předmětem námitek.

48. Soud považuje za účelné zdůraznit, že podmínkou zadržení zboží jsou jednak žádost držitele práva duševního vlastnictví (ať již schválená předem, nebo podaná *ex post*; jedná se svojí povahou o subjektivní podmínku závislou na vůli držitele práva), jednak naplnění definice zboží podezřelého z porušení práva duševního vlastnictví dle čl. 2 odst. 7 ve spojení s čl. 17 odst. 1 nařízení č. 608/2013 (jedná se o objektivní podmínku nezávislou na vůli držitele práva). Skutečnost, že držitel práva požádal o přijetí opatření a že vyjádřil zájem na tom, aby zboží bylo i nadále zadržováno, nezbavuje žalovaného odpovědnosti za to, zda zadržené zboží skutečně naplňuje definici upravenou v čl. 2 odst. 7 nařízení č. 608/2013. Žalovaný odpovídá za řádné a úplné zjištění skutkového stavu v rozsahu potřebném pro zadržení zboží (nerozhoduje o tom, zda zboží porušuje práva duševního vlastnictví) a za jeho správné posouzení po právní stránce. Indicie, z nichž ředitel žalovaného dovozuje důvodný předpoklad, že zadržené zboží porušuje právo duševního vlastnictví, musí být podloženy vlastními zjištěními žalovaného, byť jsou učiněny z podkladů předložených držitelem tohoto práva. Žalovaný nemůže vycházet toliko z vyjádření (rozuměj tvrzení) držitele práva. Být je aktivita žalovaného ovlivňována postojem držitele práva (viz výše), neznamená to, že by byl jeho prodlouženou rukou a konal podle toho, co si držitel práva přeje. Odpovědnost držitele rozhodnutí dle čl. 28 nařízení č. 608/2013 nezahrnuje odpovědnost za škodu způsobenou nezákonným postupem celního orgánu. Celní správa je i v režimu tohoto nařízení, resp. zákona o působnosti celní správy odpovědna za zákonnost vlastního postupu a škody plynoucí z porušení povinnosti jednat v souladu s nařízením a vnitrostátním právem.
49. Ředitel žalovaného v napadeném rozhodnutí uvedl, že vycházel z předběžného opatření Městského soudu v Praze č. j. 2 Nc 1045/2017 - 80 a potvrdil zadržení výrobků, které jsou uvedeny ve výroku předběžného opatření, jímž byla žalobkyni uložena povinnost zdržet se jejich vyrábění, nabízení, užívání, dovážení, vyvážení či uvádění na trh v České republice. Současně ředitel žalovaného připouští, že existence předběžného opatření ho nezbavuje povinnosti vypořádat se s námitkami žalobkyně. Soud k tomu uvádí, že pravomoc svěřená celním orgánům zákonem o působnosti celní správy zdržet zboží podezřelé z porušování práv duševního vlastnictví neslouží k tomu, aby tyto orgány působily jako exekuční orgány k vymození povinností stanovených předběžným opatřením soudu. Celní orgány mohou vykonat svoji pravomoc pouze na základě žádosti o přijetí, ať již podané před zadržením zboží, či *ex post*. Legalitu zadržení zboží ze strany žalovaného tedy nelze opřít o skutečnost, že ve vztahu k zadrženému zboží byla žalobkyni předběžným opatřením soudu uložena povinnost zdržet se nakládání s ním. Žalovaný by mohl z předběžného opatření vycházet, pokud by obsahovalo odůvodnění, v němž by byly shrnuty skutečnosti zjištěné soudem na základě důkazů předložených oběma stranami sporu k osvědčení jejich tvrzení a právně vyhodnoceny z hlediska podezření z porušování práv duševního vlastnictví, a vypořádalo se nejen s tvrzeními navrhovatele, ale též s reakcí odpůrce. Předběžné opatření městského soudu ovšem zcela postrádá jakékoliv odůvodnění, nelze z něj ani zjistit, zda byla odpůrci (tedy žalobkyni) dána možnost vyjádřit se k návrhu na vydání předběžného opatření. Hodnota tohoto předběžného opatření pro účely rozhodování žalovaného (resp. jeho ředitele) je nulová, neboť neobsahuje žádné relevantní závěry, které by mohl žalovaný převzít pro účely svého rozhodnutí. Soud nevytýká žalovanému, že nepřezkoumal zákonnost předběžného opatření městského soudu, neboť k tomu zcela jistě není oprávněn. Upozorňuje pouze na to, že vzhledem k absenci jakékoliv úvahy městského soudu nemůže být předběžné opatření relevantním podkladem pro vypořádání námitek žalobkyně proti zadržení zboží.

50. Ředitel žalovaného, kromě odkazu na předběžné opatření, konkrétně poukázal na dvě okolnosti, a to na vizuální podobu výrobků a skutečnost, že zadržené výrobky jsou používány ke stejnému účelu jako výrobky, které jsou chráněny patentem. V této souvislosti považuje soud za podstatné zdůraznit, že žalobou napadené rozhodnutí se týká všech zadržených výrobků žalobkyně, které nebyly vráceny; jejich výčet je obsažen v poslední větě prvního odstavce na str. 2 napadeného rozhodnutí (je využit odkaz na fotodokumentaci pořízenou žalovaným při zadržení zboží).
51. Pokud jde o vizuální podobnost, ředitel žalovaného odkazuje na předběžné opatření městského soudu, kde jsou výrobky osoby zúčastněné na řízení vyobrazeny, a na překlad evropského patentového spisu k patentu č. 1992206. K důkazní hodnotě předběžného opatření městského soudu se soud vyjádřil již výše. Překlad evropského patentového spisu skutečně obsahuje schematické vyobrazení některých výrobků zadržených žalovaným, rozhodně však nikoliv všech zadržených výrobků (některé vyobrazené výrobky navíc nejsou předmětem patentu, ve schématu jsou vyobrazeny jen proto, aby bylo možné popsat celý princip fungování hořáku). Přímo v rozhodnutí ředitel žalovaného dokumentoval pouze vizuální podobnost výrobku typového označení B220777 (viz tři fotografie na str. 3 napadeného rozhodnutí). Součástí správního spisu je rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj, jímž byla schválena žádost o přijetí opatření a k němuž je přiložena příloha č. 2 této žádosti obsahující vyobrazení výrobků osoby zúčastněné na řízení, na které se žádost vztahuje. Tato obrazová příloha je členěna na dvě části, v první je vyobrazena jediná součástka chráněná patentem č. 1992206 (jedná se o výrobek, jehož fotografie je zobrazena v napadeném rozhodnutí), v druhé tři součástky chráněné patentem č. 2236015. Soud připomíná, že podle napadeného rozhodnutí ředitele žalovaného je právním důvodem zadržení zboží pouze patent č. 1992206, nikoliv též patent č. 2236015, na který se rovněž vztahuje rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj o schválení žádosti o přijetí opatření.
52. Žalobkyně ve svém podání ze dne 4. 5. 2020 poukázala na to, že celá řada zadržených výrobků neodpovídá vyobrazení obsaženému v příloze č. 2 k žádosti osoby zúčastněné na řízení o přijetí opatření a nevztahuje se na ně patent č. 1992206, jehož předmětem je pouze technické řešení elektrody, jejího kontaktního prvku či hořáku vyznačujícího se použitím daného řešení elektrody nebo kontaktního prvku. To se týká např. trysek (nozzle), ochranných štítů, vířivých kroužků a chladicích trubiček. U některých zadržených elektrod, které žalobkyně přesně identifikovala fotografiemi pořízenými žalovaným, není evidentně přítomen pružný prvek elektrody, který je základním znakem veškerých patentových nároků patentu č. 1992206.
53. Ředitel žalovaného na tuto argumentaci vůbec nereagoval, nijak se s ní nevypořádal. Z napadeného rozhodnutí tak nelze zjistit, proč má námitky žalobkyně, které jsou podloženy obsahem správního spisu, za nedůvodné. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ředitel žalovaného tím současně porušil i § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť se neřídil závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku zdejšího soudu č. j. 46 Af 34/2017 - 67. Zatížil tedy řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
54. Druhou indicií, o kterou ředitel žalovaného opřel podezření, že zadržené zboží porušuje patent č. 1992206, je to, že slouží ke stejnému účelu jako zboží chráněné patentem. Rovněž ve vztahu k tomuto aspektu jsou relevantní výše reprodukováné výhrady žalobkyně uvedené v podání ze dne 4. 5. 2020. Z hlediska účelu užití výrobků jistě nepostačuje, že

všechny se používají v zařízeních pro plazmové sváření či řezání. Pokud osoba zúčastněná na řízení v příloze č. 2 k žádosti o přijetí opatření uvedla jedinou součástku chráněnou patentem č. 1992206 (elektrodu s pružným prvkem), není soudu zřejmé, jak mohl ředitel žalovaného dospět k závěru, že např. trysky, ochranné štíty, vířivé kroužky či chladičí trubičky plní stejnou funkci jako elektroda. Skutečnost, že všechny tyto výrobky jsou potřebné k provozu celkového zařízení a výkonu výsledné činnosti (sváření, řezání), neznamená, že lze funkce jednotlivých výrobků (součástí zařízení) zevšeobecnit, a tedy tyto výrobky „hodit do jednoho pytle“, třebaže patentová ochrana je poskytována pouze některým výrobkům, nikoliv paušálně všem součástem určitého zařízení. Jelikož se ředitel žalovaného nevypořádal s výhradami žalobkyně ani ve vztahu k funkci jednotlivých zadržených výrobků v porovnání s funkcí výrobků, na které se vztahuje patentová ochrana dle patentu č. 1992206, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i v tomto ohledu.

55. Třetí okolností, na kterou ředitel žalovaného poukázal, je, že zadržené zboží splňuje oba znaky patentového nároku č. 1 uvedené v překladu evropského patentového spisu, neboť (1.) podlouhlé elektrodové tělo je vytvořené z elektricky vodivého materiálu a určuje podélnou osu a (2.) pružný prvek elektrody je konfigurován nebo konstruován pro průchod v podstatě celého proudu pilotního oblouku mezi přívodem proudu a elektrodovým tělesem během hoření. Není zřejmé, z čeho ředitel žalovaného usuzuje na splnění druhého znaku patentového nároku, tedy že pružný prvek (jeho osazení na elektrodu je viditelné) je konfigurován nebo konstruován pro průchod v podstatě celého proudu pilotního oblouku mezi přívodem proudu a elektrodovým tělesem. Ve správním spisu není žádný doklad o tom, že tato vlastnost pružného prvku na zadržené elektrodě byla ověřována. Patentový nárok č. 1 se však opětovně vztahuje pouze k zadrženému výrobku s typovým označením B220777 (elektroda), nikoliv ostatním zadrženým výrobkům.
56. Ředitel žalovaného současně dospěl k závěru, že pokud by se jednalo o vlastnosti vnitřní části povrchu tělesa, která není zčásti nebo zcela viditelná, přiznávala by se celní správě povinnost, která jí podle dané úpravy vůbec nenáleží. Pokud se patenty vztahují i na technická řešení, je úlohou soudu, aby v řízení o určovací žalobě rozhodl, zda technické řešení, které zvolila žalobkyně, porušuje patent.
57. Podle žalovaného lze tedy podezření na porušení patentu posuzovat pouze na základě dvou kritérií, a to podobnosti vzhledu výrobků a jejich totožného funkčního určení. Technické vlastnosti zadrženého zboží, popř. fyzickou podobu některých jejích částí, které nejsou viditelné, nepřísluší žalovanému hodnotit při zadržení výrobků. K tomu je příslušný soud v řízení ve věci samé.
58. Soud uvádí, že kritéria, která na danou věc aplikoval ředitel žalovaného (tedy podobnost fyzického vzhledu a shodnost užití), jsou dobře aplikovatelná na některá práva duševního vlastnictví, která jsou založena na vnímání podoby určité věci či znaku apod. (např. ochranné známky, průmyslové vzory). Podstatou patentu je však chránit technická řešení, která jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou nová. Pro vynález může být v určitých případech rozhodující fyzický vzhled výrobku, často však spočívá v jeho technických vlastnostech. Ředitel žalovaného se z pochopitelných důvodů brání tomu, aby v souvislosti se zadržením zboží podezřelého z porušování patentu byl povinen posuzovat technické vlastnosti výrobků. Vychází z toho, že zadržení zboží je rozhodnutím předběžným, jehož účelem je zajistit zboží pro další spor. Nelze však pomíjet, že i toto rozhodnutí představuje

významný zásah do vlastnického práva vlastníka zboží a může mu způsobit významné hospodářské ztráty a zásadně ovlivnit jeho podnikání. Žalovaný tedy nemůže mít na zřeteli výlučně zájmy majitele patentu, jehož žádost o přijetí opatření byla schválena, ale musí zohlednit i legitimní zájmy osoby, které bylo zboží zadrženo. Po žalovaném jistě nelze požadovat, aby konečným způsobem vyřešil otázku, zda zadržené zboží skutečně porušuje právo duševního vlastnictví, neboť to je úkolem soudu. Úkolem žalovaného je nicméně zadržovat zboží pouze tehdy, jestliže existují indicie, na jejichž základě lze přijmout důvodné podezření, že zboží porušuje právo duševního vlastnictví. Náleží-li právo duševního vlastnictví v technických (nebo fyzikálních, chemických a jiných) vlastnostech zboží, pak lze jen stěží ustát u hodnocení vzhledu výrobku či jeho funkčního využití, nejsou-li současně dostupné údaje (např. v podobě technické či obchodní dokumentace či v podobě výsledků provedené zkoušky), z nichž by bylo možné důvodně usuzovat na to, že zadržený výrobek pravděpodobně (nikoliv jen hypoteticky) vykazuje vlastnosti významné z hlediska porušeného práva duševního vlastnictví (tedy patentových nároků v případě patentu).

59. Judikatura se doposud nevěnovala výkladu čl. 2 odst. 7 nařízení č. 608/2013 v kontextu patentu k vynálezu, jehož podstatou je technické řešení či vlastnosti, jež nelze zjistit pouhým pohledem. V této souvislosti by soud důkladně vážil, zda by nebylo na místě podat předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie. V nyní posuzované věci k tomu však nepřistoupil, neboť s ohledem na výše konstatovanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která dosahuje značného rozsahu, pro to není prostor. Není na místě prodlužovat soudní řízení podáním předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, jestliže existuje jiný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a nebylo dosud postaveno na jisto, zda podstatná část zadržených výrobků je vůbec způsobilá porušit práva duševního vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (tedy patent č. 1992206, na který se odvolává ředitel žalovaného). Ředitel žalovaného musí nejprve důkladně zhodnotit, zda ve vztahu ke všem stále zadržovaným výrobkům existuje důvodné podezření z porušování práv duševního vlastnictví (a nedůvodně zadržované výrobky propustit), a uvést zvláště ve vztahu ke každému zadržovanému výrobku (dle typového označení) indicie, které zakládají důvodné podezření, že konkrétní zadržený výrobek porušuje konkrétní právo duševního vlastnictví. Teprve poté, co ředitel žalovaného uvede ve vztahu ke všem typům zadržovaných výrobků své úvahy, bude zřejmé, zda je pro posouzení věcných argumentů nezbytné položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie a případně jaké všechny otázky by měla zahrnovat, aby komplexně vyčerpala celý rozsah otázek, na nichž závisí posouzení merita sporu.
60. Soud proto za tohoto stavu neučinil žádný závěr, pokud jde o otázku, zda indicie zachycené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se evidentně týkají pouze výrobku s typovým označením B220777, postačují alespoň ve vztahu k němu pro závěr, že se jedná o zboží podezřelé z práva duševního vlastnictví. Ponechává si prostor pro to, aby v případném dalším soudním řízení zvážil položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

61. Soud s ohledem na výše uvedené zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným závazným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak ředitel žalovaného uvede ve vztahu ke každému zadržovanému

výrobku (rozuměj typu výrobku) konkrétní indicie, které podle něj důvodně nasvědčují tomu, že výrobek porušuje konkrétní právo duševního vlastnictví (ředitel žalovaného přitom bude vycházet z patentových nároků). Bude-li některá z těchto indicií založena na zkoumání, které překročí pouhé vizuální porovnání výrobků pomocí fotografií a jiných vyobrazení již založených ve správním spise, pořídí o tomto zkoumání a jeho výsledku záznam a učiní jej součástí správního spisu. Ředitel žalovaného bude postupovat tak, aby jeho rozhodnutí nebylo pro žalobkyni překvapivé, a umožní jí ještě před jeho vydáním vyjádřit se ke všem indicím, z nichž hodlá v novém rozhodnutí vycházet.

62. Pokud jde o polemiku žalobkyně s tím, zda lze rozhodnutí o námitkách dle § 51 odst. 4 zákona o působnosti celní správy zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, není pro ni v tomto řízení místo, neboť takto soud postupoval již v předchozím rozsudku, v němž uvedl argumentaci týkající se této otázky. Proti části výroku předchozího rozsudku, kterou byla věc vrácena k dalšímu řízení, mohla žalobkyně podat kasační stížnost a zvrátit právní názor zdejšího soudu, ovšem neučinila to. Postupoval tak i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 148/2013 - 59 (není rozhodné, jaká právní otázka byla nadnesena kasační stížností, nýbrž že zrušil kromě rozsudku městského soudu i rozhodnutí ředitele žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že má ředitel žalovaného o námitkách znovu rozhodnout).
63. Soud se neztotožňuje s paralelou, kterou se žalobkyně snaží vést mezi rozhodnutím o námitkách proti zadržení zboží a odvoláním proti zajišťovacímu příkazu dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Z toho, že jsou obě rozhodnutí pouze prozatímní povahy, nelze dovozovat, že i na důsledky zrušení rozhodnutí o námitkách proti zadržení zboží měly být vztaheny závěry formulované judikaturou ve vztahu k přezkumu zajišťovacích příkazů. V této souvislosti lze zmínit, že daňový řád obsahuje speciální úpravu v § 168 odst. 1, z níž právní názor týkající se zajišťovacího příkazu vychází. Žalobkyně nadto nepředkládá žádnou argumentaci, kterou by se vypořádala s tím, že zrušení rozhodnutí ředitele žalovaného bez toho, aby mu věc nebyla vrácena k dalšímu řízení, neznamená, že by mělo být zadržení zboží ukončeno a zboží propuštěno. Zboží bylo zadrženo faktickým úkonem a námitky jsou pouze opravným prostředkem proti tomuto faktickému úkonu. Žádná právní norma nestanoví, že pokud není rozhodnuto o námitkách (resp. rozhodnutí o námitkách je zrušeno soudem), je celní správa povinna zboží propustit ze zadržení. Je tomu tak i proto, že zboží podezřelé z porušení práv duševního vlastnictví je zadrženo za účelem ochrany práv duševního vlastnictví jiného subjektu. Pochybení celní správy nelze proto sankcionovat stejně přísně jako v případě nezákonných zajišťovacích příkazů, neboť by tím byla porušena práva těch osob, k jejichž ochraně je pravomoc celní správy realizována.
64. Soud vycházel z údajů obsažených ve správním spisu, jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117). S ohledem na vyslovený právní názor soud pro nadbytečnost neprovedl další navržené důkazy.
65. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná, neboť soud napadené rozhodnutí zrušil. Náleží jí proto náhrada nákladů řízení ve výši 11 228 Kč. Tuto částku tvoří náhrada zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, odměna advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) po 3 100 Kč za úkon dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d)

advokátního tarifu a náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně ve výši 1 428 Kč, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 o. s. ř. užitého na základě § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

66. O náhradě nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá právo na jejich náhradu, neboť jí soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. března 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu